

Verscheurd

DE VERWRONGEN-TRILOGIE: BOEK 2

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2018 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 978-9-40217-775-6

De aankomst

Julian

Op sommige dagen is de behoefte om te pijnigen, te doden, te sterk om te negeren. Op die dagen lijkt het vernislaagje van beschaving zo dun dat de minste provocatie het kan breken om het monster dat eronder zit te onthullen.

Dit is niet een van die dagen. Vandaag heb ik haar bij me.

We zitten in de auto en zijn op weg naar het vliegveld. Ze leunt tegen me aan, met haar slanke armen om me heen en haar hoofd in mijn hals gedrukt.

Ik houd haar met één arm vast en speel met haar donkere, zijdezachte haren. Het is lang geworden; het valt nu tot haar slanke middel. Ze heeft al negentien maanden lang haar haren niet laten knippen. Niet sinds ik haar de eerste keer heb ontvoerd.

Als ik inadem, ruik ik haar geur: licht, bloemig en heerlijk vrouwelijk. Het is een combinatie van haar shampoo en haar huid. Verrukkelijk. Ik wil haar uitkleden en die geur helemaal volgen tot ik iedere ronding en holte van haar heb verkend.

Mijn penis springt op en ik houd mezelf voor dat ik haar net al gehad heb. Maar dat doet er niet toe: ik verlang altijd naar haar. Eerst zat deze obsessieve drang naar haar me dwars, maar inmiddels ben ik eraan gewend. Ik heb mijn eigen waanzin geaccepteerd.

Ze lijkt kalm, tevreden zelfs. Dat is fijn. Het is fijn als ze zo tegen me aan kruipt, zacht en vol vertrouwen. Ze kent mijn ware aard en toch voelt ze zich veilig bij me. Ik heb haar zo getraind.

Ik heb haar zo ver gekregen dat ze van me is gaan houden.

Na een tijdje tilt ze haar hoofd op om me aan te kijken. ‘Waar gaan we heen?’ vraagt ze.

Als ze knippert, gaan haar lange wimpers als waaiers op en neer. Ze heeft ogen die elke man op zijn knieën zouden krijgen. Zachte, donkere ogen die me aan gekreukte lakens en naakte lichamen doen denken. Die ogen leiden me altijd af, maar ik moet me op haar vraag concentreren. ‘We gaan naar mijn ouderlijk huis in Colombia.’

Ik ben er al jaren niet geweest. Niet sinds mijn ouders zijn vermoord. Maar mijn vaders landgoed is gebouwd als een fort en dat is precies wat we nu nodig hebben. De afgelopen weken heb ik er extra veiligheidsmaatregelen laten aanbrengen,

waardoor het nu een ondoordringbaar kasteel is geworden. Niemand kan me Nora nog afnemen. Daar heb ik voor gezorgd.

‘Blijf je daar bij me?’

Ik hoor de hoopvolle toon in haar stem en ik knik met een glimlach. ‘Ja, poesje, ik blijf bij je.’ Nu ik haar terug heb, kan ik geen afstand van haar nemen. Ooit was het eiland de veiligste plek voor haar, maar nu niet meer. Nu weten ze van haar bestaan – en ze weten dat ze mijn achilleshiel is. Ze moet bij me blijven, want dan kan ik haar beschermen.

Als ze met haar kleine roze tong over haar lippen glijdt, volg ik hem met mijn ogen. Ik wil een hand in haar haren steken en haar gezicht naar mijn kruis brengen, maar ik doe het niet. Daar hebben we later nog genoeg tijd voor, als we op een veiligere, minder openbare locatie zijn.

‘Ga je mijn ouders weer een miljoen dollar sturen?’

Haar ogen zijn groot en eerlijk als ze me aankijkt, maar ik hoor de subtiele uitdaging in haar stem. Het is een test – een test van de grenzen in deze nieuwe fase van onze relatie. Ik glimlach breder en veeg een pluk haar achter haar oor. ‘Wil je dat ik ze geld stuur, poesje van me?’

Ze kijkt me aan zonder te knipperen. ‘Niet echt,’ zegt ze dan zacht. ‘Ik zou ze liever even bellen.’

Ik beantwoord haar blik. ‘Oké. Je mag ze bellen wanneer we er zijn.’ Als ze haar ogen wijd openspert, zie ik dat ik haar verrast heb.

Ze verwacht dat ik haar wederom gevangenhoud, afgesneden van de buitenwereld. Maar ze weet nog niet dat dat niet langer nodig is.

Ik ben geslaagd in mijn opzet.

Ik heb haar volledig de mijne gemaakt.

‘Oké,’ zegt ze langzaam. ‘Dan doe ik dat.’

Ze kijkt naar me alsof ze moeite heeft me te doorgronden - alsof ik een of ander exotisch wezen ben dat ze nog nooit eerder heeft gezien. Die blik zie ik vaker bij haar: een combinatie van behoedzaamheid en fascinatie. Ze voelt zich tot me aangetrokken, al sinds de eerste keer dat we elkaar zagen, maar tegelijkertijd is ze nog altijd bang voor me.

En het roofdier in mij bevalt dat wel. Haar angst en terughoudendheid geven een extra dimensie aan onze relatie, of ik haar nou in bed onderwerp of ’s nachts in mijn armen houd.

‘Vertel eens wat je hebt gedaan toen je weer in Chicago was,’ zeg ik zacht terwijl ik haar wat comfortabeler tegen me aan trek. Dan veeg ik haar haren uit haar gezicht. ‘Wat heb je de afgelopen maanden gedaan?’

Haar glimlach bevat een vlaag zelfverachting. ‘Behalve jou missen, bedoel je?’

Ik word warm vanbinnen, al weiger ik het gevoel te benoemen of zelfs maar te erkennen. Het doet er niet toe. Ik wil dat ze van me houdt omdat ik nu eenmaal de ziekelijke drang heb om haar helemaal te bezitten, niet omdat ik iets voor haar voel. ‘Ja,

behalve dat.' Ik dwing mezelf te denken aan alle manieren waarop ik haar straks ga neuken.

'Nou, ik heb een paar keer afgesproken met mijn vrienden,' begint ze.

Ik luister terwijl ze me vertelt wat ze de afgelopen vier maanden gedaan heeft. Veel weet ik al - toen ik in coma lag, besloot Lucas om Nora discreet laten schaduwen. Zodra ik weer bij kennis was, ontving ik een gedetailleerde rapportage over al haar dagelijkse en sporadische activiteiten.

Ik ben hem daar heel dankbaar voor, net als voor het redden van mijn leven. De afgelopen jaren is Lucas Kent enorm waardevol gebleken binnen mijn organisatie. Ik ken niet veel mannen die de ballen zouden hebben om dat te doen. Zonder dat hij de waarheid omtrent Nora kende, was hij slim genoeg om uit te knobbelen dat ze iets voor me betekent en zorgde hij ervoor dat haar veiligheid gewaarborgd werd.

Wat hij uiteraard niet deed, was haar activiteiten beperken. 'Heb je met hem afgesproken?' Nonchalant strijk ik over haar oorlelletje. 'Ik bedoel met Jake.'

Ze verstijft in mijn armen. 'Ik kwam hem tegen na een etentje met mijn vriendin Leah,' zegt ze dan kalm en met een open blik. 'We hebben gezamenlijk wat gedronken, maar daarna heb ik hem niet meer gezien.'

Ik beantwoord haar blik en knik dan. Ik ben tevreden. Ze heeft niet tegen me gelogen. Dat voorval stond in Lucas' rapportage. In eerste

instantie wilde ik die gast met blote handen omleggen. Mocht hij nog eens bij Nora in de buurt komen, dan doe ik dat misschien wel.

Withete woede overweldigt me bij de gedachte aan een andere man die aan haar zit. Volgens de rapportage heeft ze niet gedatet de afgelopen maanden - op één keer na. 'En hoe zit het met die advocaat?' Ik dwing mezelf om kalm te klinken en mijn ziedende woede te bedwingen. 'Hebben jullie een leuke nacht gehad?'

Onder de gouden glans van haar huid wordt ze bleek. 'Ik heb niets met hem gedaan,' zegt ze behoedzaam. 'Ik ging die avond uit omdat ik jou zo miste en het zat was om alleen te zijn, maar er is niets gebeurd. Ik had zelfs een paar drankjes op, maar ik kon het niet.'

'Echt niet?' Mijn woede sijpelt weg. Ik kan het aan haar zien als ze liegt. Dit is de waarheid. Maar ik houd mezelf voor dat ik het wel nog moet nagaan. Als die advocaat met zijn tengels aan haar gezeten heeft, zal hij ervoor boeten.

Ze kijkt me aan en de spanning in haar lichaam ebt weg. Als geen ander kan ze mijn stemming lezen. Op de een of andere manier voelt ze me feilloos aan. Dat is al vanaf het begin zo. In tegenstelling tot de meeste vrouwen is ze zich altijd bewust geweest van mijn ware aard.

'Echt niet.' Haar mond staat strak. 'Ik kon zijn aanraking niet verdragen. Ik ben veel te verknipt om ooit nog met een normale man samen te zijn.'

Die opmerking amuseert en raakt me tegelijk, en met opgetrokken wenkbrauwen neem ik haar op. Dit is niet langer het bange meisje dat ik naar het eiland bracht. Mijn poesje heeft klauwen gekregen en leert ze zelfs gebruiken.

‘Mooi zo.’ Ik strijk zacht over haar wang en geniet van haar zoete geur. ‘Niemand mag aan je zitten, schatje. Alleen ik.’

Ze zegt niets en blijft me strak aankijken. Maar goed, ze hoeft ook niets te zeggen. We begrijpen elkaar uitstekend. Ik weet dat ik elke man zal doden die aan haar zit - en zij weet het ook.

Vreemd genoeg ben ik nooit eerder zo bezitterig geweest als het om vrouwen gaat. Dit is nieuw voor me. Vóór Nora waren alle vrouwen wat mij betreft hetzelfde: zachte, mooie wezentjes die kwamen en gingen als het mij uitkwam. Ze waren gewillig om geneukt of gepijnigd te worden en ik gaf ze wat ze wilden, daarmee mijn eigen fysieke behoeften ook bevredigend.

Mijn eerste keer was op mijn veertiende, kort na Maria's dood. Het was met een hoer van mijn vader; hij had haar naar me toe gestuurd nadat ik de twee mannen die Maria hadden vermoord, had gedood door ze in hun eigen huis te castreren. Waarschijnlijk hoopte mijn vader dat seks me af zou leiden van het wraakzuchtige pad dat ik had gekozen.

Ik hoef waarschijnlijk niet uit te leggen dat zijn plan faalde.

Ze kwam mijn kamer binnen in een strakke zwarte jurk, prachtig opgemaakt en haar lippen glanzend rood gestift. Toen ze voor me stripte, reageerde ik zoals iedere andere tiener: met ogenblikkelijke, heftige lust. Maar ik was niet zoals iedere andere tiener. Ik was een moordenaar, al sinds mijn achtste.

Ik nam haar hard, die avond, deels omdat ik te onervaren was om mezelf te beheersen en deels omdat ik alles en iedereen pijn wilde doen: haar, mijn vader, de hele verdomde wereld. Haar huid zal vol blauwe plekken en tandafdrukken toen ik met haar klaar was - maar de volgende avond kwam ze terug, dit keer zonder dat mijn vader ervan wist.

Onze verhouding duurde een maand. Ze kwam naar me toe als het kon en leerde me wat ze wist, wat ze lekker vond... Wat volgens haar veel vrouwen lekker vonden. Het was geen lieve, milde bedgenoot die ze zocht; ze snakke naar geweld en pijn. Ze wilde een partner die haar het gevoel gaf dat ze leefde.

En ik ontdekte dat ik daarvan genoot. Ik vond het heerlijk haar te horen schreeuwen en smeken omdat ik haar pijnigde tot het punt dat ze klaarkwam. Het geweld dat zich in mij roerde, had een andere uitlaatklep gevonden - een die ik zo vaak gebruikte als ik kon.

Maar het was niet genoeg. Zo eenvoudig liet die duistere woede in mij zich niet bedwingen. Maria's dood had onherstelbare schade aangericht. Zij was het enige in mijn leven geweest dat puur en mooi

was en nu was ze er niet meer. Haar dood bereikte wat mijn vaders training nooit voor elkaar had kunnen krijgen: het legde het laatste restje geweten dat ik nog had het zwijgen op. Ik was niet langer een jongetje dat onwillig in zijn vaders voetstappen trad - ik was een roofdier dat naar bloed en wraak dorstte. Daarom weigerde ik de zaak te laten rusten, zoals mijn vader wilde. Een voor een joeg ik Maria's moordenaars op en slachtte ze langzaam af, genietend van hun geschreeuw van pijn en hun smeekbeden om genade of een snelle dood.

Dat leidde tot wraakacties van hun kant en tegenreacties van onze kant. Er vielen doden. Mijn vaders mannen. De mannen van zijn rivaal. Het geweld escaleerde steeds verder, tot mijn vader besloot gehoor te geven aan de oproep van zijn bondgenoten en mij uit het bedrijf zette. Ik werd weggestuurd, eerst naar Europa en toen naar Azië... en daar vond ik talloze andere vrouwen zoals degene die me voor het eerst met seks had laten kennismaken. Mooie, gewillige vrouwen wier voorkeuren de mijne spiegelde. Ik liet ze hun duistere fantasieën beleven en bevredigde kortstondig mijn eigen behoeften. Die regeling paste perfect in mijn leven, vooral nadat ik terugging om na zijn dood mijn vaders bedrijf te leiden.

Pas negentien maanden geleden, tijdens een zakenreis naar Chicago, vond ik haar.

Nora.

Maria herboren.

Verscheid

Het meisje dat ik voor altijd bij me wil houden.

Nora

Nu ik in Julians armen lig, voel ik opnieuw die bekende mengeling van opwinding en angst. Hij is niet veranderd sinds ik hem voor het laatst zag. Dit is dezelfde man die Jake bijna liet vermoorden en die niet aarzelde een meisje te ontvoeren omdat hij haar graag wilde hebben.

Maar het is ook de man die zelf bijna omkwam toen hij mij kwam redden.

Nu ik weet wat hem overkomen is, kan ik het aan hem zien. Hij is magerder dan eerst; zijn gebronsde huid spant strak over zijn jukbeenderen. Zijn linkeroor draagt een litteken en zijn donkere haar is heel kort. Aan de linkerkant van zijn schedel is de haargroei grillig, alsof het daar een tweede litteken verbergt.

Maar die kleine onregelmatigheden doen niets af aan het feit dat hij de mooiste man is die ik

ooit heb gezien. Ik kan mijn ogen niet van hem af houden.

Hij leeft nog. Julian leeft nog en ik ben bij hem.

Het is zo onwerkelijk. Gisteren dacht ik nog dat hij dood was. Ik was ervan overtuigd dat hij bij de explosie omgekomen was. Vier lange, afschuwelijke maanden lang dwong ik mezelf sterk te zijn, door te gaan met mijn leven en probeerde ik de man te vergeten die nu naast me zit.

De man die me mijn vrijheid afnam.

De man van wie ik houd.

Voorzichtig ga ik met mijn wijsvinger over de contour van zijn lippen. Hij heeft de prachtigste mond die ik ooit heb gezien - een mond die gemaakt is om te zondigen. Zijn lippen wijken uiteen en hij neemt mijn vingertop tussen zijn scherpe, witte tanden. Zachtjes bijt hij erop; dan zuigt hij op mijn vinger.

Een rilling gaat door me heen als zijn warme, natte tong over mijn vinger strijkt. Mijn onderbuik spant zich; het wordt vochtig tussen mijn benen. Jeetje, wat reageer ik snel op hem. Hij hoeft me maar aan te kijken en ik wil hem al. Hoewel mijn vagina een beetje kapot en opgezet is na de ruwe seks van vanochtend, snakt de rest van mijn lichaam opnieuw naar hem.

Julian leeft nog en hij neemt me weer mee.

Zodra dat besef inzinkt, gaat er een rilling door me heen. Ik trek mijn vinger terug als mijn verlangen abrupt bekoelt. Ik kan niet meer terug. Van gedachten veranderen is geen optie meer.

Julian beheerst opnieuw mijn leven en deze keer ben ik vrijwillig meegegaan, heb ik me volledig aan zijn genade overgegeven.

Maar het had niet uitgemaakt als ik onwillig was geweest. Julian heeft die injectienaald in zijn binnenzak zitten en het zou altijd op hetzelfde zijn uitgedraaid. Ik was met hem meegegaan, verdoofd of vrijwillig. Om de een of andere reden voel ik me door die realisatie beter. Ik leg mijn hoofd op Julians schouder en leun ontspannen tegen hem aan.

Het heeft geen zin om tegen je lot te vechten. Langzaam begin ik dat te accepteren.

Uiteindelijk duurt de rit naar het vliegveld door de files iets meer dan een uur. Ik ben verbaasd dat we niet naar O'Hare gaan. In plaats daarvan brengt de auto ons naar een klein vliegveld waar een ruim bemeten vliegtuig op ons staat te wachten. Op de staart zijn nog net de letters G650 te zien. 'Is die van jou?' vraag ik Julian als hij het portier voor me opent.

'Ja.' Hij zwijgt verder en kijkt me niet aan, maar laat zijn blik over de omgeving glijden alsof hij een verborgen dreiging vermoedt.

Ik heb hem niet eerder zo op zijn hoede gezien. Ineens realiseer ik me dat het eiland ook zijn toevluchtsoord was, een plek waar hij zich echt kon ontspannen en tot rust kon komen.

Zodra ik uit de auto ben gestapt, pakt Julian me bij mijn arm en trekt me mee naar het vliegtuig. De chauffeur volgt ons. Ik had hem nog niet gezien omdat er een paneel tussen de achterbank en de voorstoelen zat, maar tijdens het lopen neem ik hem in me op.

Hij moet een van Julians mariniers zijn. Zijn blonde haar is kortgeknipt en zijn ijsblauwe ogen vallen op in zijn vierkante gezicht. Hij is nog langer dan Julian en heeft dezelfde atletische tred die hem kenmerkt als een krijger, met afgemeten, gecontroleerde bewegingen. Ik twijfel er niet aan dat hij het enorme geweer dat hij bij zich heeft weet te gebruiken. Nog zo'n gevaarlijke man... Een die veel vrouwen aantrekkelijk zouden vinden wegens zijn gelijkmatige trekken en gespierde lichaam. Mij doet hij niets, maar ik ben dan ook verwend. Er zijn maar heel weinig mannen die in de buurt komen van Julians Luciferachtige aantrekkingskracht.

'Wat is dit voor vliegtuig?' vraag ik als we het trapje op lopen en een luxueuze cabine binnenstappen. Ik weet niets van privévliegthuigen, maar het ziet er heel chique uit. Hoewel ik mijn best doe niet met open mond om me heen te staren, lukt dat maar half. De crèmekleurige leren stoelen zijn enorm en er staat zelfs een bank met een salontafel ervoor. Een deur die naar de achterkant van het vliegtuig blijkt te leiden staat open en ik vang een glimp op van een groot bed. Wauw, er is een slaapkamer in dit vliegtuig!

‘Een van de luxueuzere Gulfstreams,’ antwoordt hij terwijl hij mijn jas aanneemt. Zijn warme handen strijken langs mijn nek, waardoor een heerlijke rilling door me heen trekt. ‘Een zakenvliegtuig voor extra lange afstanden. We kunnen meteen naar onze bestemming vliegen zonder te hoeven stoppen om te tanken.’

‘Hij is erg mooi,’ zeg ik als Julian mijn jas in een kast naast de deur hangt en ook zijn eigen jas uitdoet. Ik kan mijn blik niet van hem afhouden als ik beseft dat een deel van mij bang is dat het niet echt is, dat ik straks wakker word en het allemaal een droom blijkt te zijn omdat Julian daadwerkelijk omgekomen is bij die explosie.

Onwillekeurig huiver ik bij die gedachte. Julian ziet het. ‘Heb je het koud?’ vraagt hij terwijl hij naar me toe komt. ‘Ik kan de verwarming hoger laten zetten.’

‘Nee, het is prima.’ Maar als hij me naar zich toe trekt en over mijn armen wrijft, geniet ik van zijn warmte, die door mijn kleren heen in mijn huid trekt en de herinnering aan die afschuwelijke maanden waarin ik dacht dat ik hem kwijt was, verdrijft.

Ik sla mijn armen om zijn middel en knuffel hem stevig terug. Hij leeft nog en hij is bij me. De rest doet er niet toe.

‘We kunnen vertrekken.’ Ik schrik van de onbekende stem en laat Julian los. Achter me staat de blonde chauffeur, die ons met een onleesbare blik op zijn scherpe gezicht opneemt.

‘Mooi.’ Julian houdt zijn arm om me heen en drukt me tegen zich aan als ik opzij wil stappen. ‘Nora, dit is Lucas. Hij is degene die me uit het pakhuis gesleept heeft.’

‘O, ik begrijp het.’ Ik schenk de man een oprechte, stralende glimlach. Deze man heeft Julians leven gered. ‘Leuk je te ontmoeten, Lucas. Ik weet niet hoe ik je moet bedanken voor wat je hebt gedaan...’

Hij trekt kort zijn wenkbrauwen op, alsof mijn woorden hem verbazen. ‘Ik deed gewoon mijn werk.’ Zijn stem is zwaar en klinkt licht geamuseerd.

Julians ene mondhoek trekt omhoog in een halve glimlach, maar hij gaat er niet op in. In plaats daarvan vraagt hij: ‘Is het huis klaar voor onze komst?’

Lucas knikt. ‘Helemaal klaar.’ Dan kijkt hij me weer even uitdrukingsloos aan als eerder. ‘Aangenaam, Nora.’ Hij draait zich om en verdwijnt in de cockpit.

‘Hij chauffeurt én is je piloot?’ vraag ik Julian als Lucas weg is.

‘Hij is heel breed inzetbaar,’ zegt Julian, terwijl hij me een zetje geeft in de richting van de luxueuze stoelen. ‘De meesten van mijn mannen, trouwens.’

Zodra we zijn gaan zitten, komt uit de voorzijde van het vliegtuig een ontzettend knappe, donkerharige vrouw aanlopen. Haar witte jurk zit als gegoten en samen met de perfect aangebrachte make-up die ze draagt, geeft die haar het glamoureuze uiterlijk van een filmster - alleen

draagt ze een dienblad met een fles champagne en twee flûtes.

Ze neemt me kort op voor ze haar blik over Julian laat glijden. ‘Kan ik nog iets anders voor u betekenen, meneer Esguerra?’ vraagt ze terwijl ze het dienblad op het tafeltje tussen ons in zet. Haar stem is zacht en melodieus. De hongerige manier waarop ze naar Julian kijkt, is hoogst ergerlijk.

‘Nu niet. Bedankt, Isabella.’ Als hij haar een korte glimlach toewerpt, slaat een vlag van jaloezie door me heen. Julian zei eens dat hij met niemand anders naar bed is geweest sinds hij mij kent, maar ik vraag me toch af of hij in het verleden een affaire heeft gehad met deze vrouw. Ze is beeldschoon en uit haar acties blijkt dat ze Julian alles zou serveren waar hij om vraagt - ook zichzelf, naakt op een zilveren dienblad.

Voor mijn gedachten nog verder die kant op gaan, dwing ik mezelf diep adem te halen. Ik werp een blik op de gestaag vallende sneeuw buiten. Een deel van mij weet heus wel dat het waanzin is, onlogisch gewoon, om me zo bezitterig te voelen. Iedere rationeel denkende vrouw zou dolgelukkig zijn als haar ontvoerder zijn aandacht naar een ander zou verleggen, maar ik ben niet langer rationeel waar het Julian betreft.

Stockholmsyndroom. Een afgedwongen band. Traumatische binding. Ik heb die termen allemaal gehoord tijdens die paar sessies die ik bij mijn psycholoog gehad heb. Ze probeerde me zover te krijgen dat ik over mijn gevoelens voor Julian zou

praten, maar ik kon niet praten over de man die ik dacht verloren te hebben. Uiteindelijk zegde ik mijn afspraken maar af. Ik heb later wel een keer die termen opgezocht en ik begrijp waarom ze op mijn situatie van toepassing zouden kunnen zijn. Maar zo simpel is het volgens mij niet - en ik weet ook niet of het er nog toe doet. Ik kan er een naam aan geven, maar dat laat het niet verdwijnen. Wat de oorzaak van mijn emotionele afhankelijkheid van Julian ook is, ik kan er niets tegen beginnen. Ik kan mezelf niet dwingen minder van hem te houden.

Tegen de tijd dat ik me weer naar Julian keer, is de stewardess verdwenen. Ik hoor de motoren tot leven komen en maak meteen mijn veiligheidsgordel vast. Ik heb vaker gevlogen, dus het is een automatisme.

‘Champagne?’ vraagt hij, en hij reikt naar de fles.

‘Prima, waarom niet?’ Ik kijk toe terwijl hij voorzichtig inschenkt.

Daarna neem ik het glas van hem aan en neem een nipje van de bruisende drank, onderuit zakkend in mijn luxe stoel als het vliegtuig in beweging komt.

Mijn nieuwe leven met Julian is begonnen.

Julian

Xippend van mijn flûte bestudeer ik Nora terwijl ze naar buiten zit te kijken, naar de rap verdwijnende grond onder ons. Ze draagt een spijkerbroek met een blauwe fleecetrui. Aan haar voeten zitten een paar lomp uitziende zwarte laarzen van schapenvacht, volgens mij noemen ze die dingen Uggs. Ondanks het onaantrekkelijke schoeisel ziet er ze sexy uit - al zie ik haar liever in zomerjurkjes, met een glanzende huid in het zonlicht.

Haar uitdrukking is kalm en ik vraag me af wat ze denkt. Heeft ze ergens spijt van? Ze zou geen spijt moeten hebben. Ik had haar toch wel meegenomen.

Alsof ze mijn blik kan voelen, keert ze zich naar me toe. ‘Hoe wisten ze van me?’ vraagt ze zacht. ‘De mannen die me ontvoerden. Hoe wisten ze van mijn bestaan?’

Onwillekeurig span ik mijn spieren bij het horen van die vraag. Even ben ik terug in die afschuwelijke tijd na de aanval op de kliniek, gegrepen door die ontvlambare mengeling van brandende woede en verlamdende angst.

Ze had kunnen sterven. Ze zou gestorven zijn als ik haar niet op tijd had gevonden. Zelfs als ik ze gegeven had wat ze wilden, hadden ze haar nog gedood. Het zou mijn straf zijn geweest omdat ik niet meteen hun eisen had ingewilligd. Ik zou haar net als Maria verloren hebben.

Net zoals we allebei Beth hebben verloren.

‘Het was de verpleegster in de kliniek.’ Mijn stem klinkt koel en afstandelijk als ik mijn glas terugzet op het dienblad. ‘Angela. Ze was al die tijd al in dienst bij Al-Quadar.’

Nora’s ogen schitteren woedend. ‘Wat een trut,’ fluistert ze, haar stem vol pijn en woede. Met trillende hand zet ook zij haar glas terug. ‘Wat een klotewijf.’

Ik knik kort en probeer mijn woede in bedwang te houden als ik weer de beelden voor me zie die Majid me toen stuurde. Ze martelden Beth voor ze haar vermoordden. Ze leed voor ze stierf - en haar hele leven was al een lijdensweg sinds die klootzak van een vader van haar zijn dochter op dertienjarige leeftijd aan een Mexicaans bordeel verkocht. Beth was een van de weinigen wier loyaliteit ik nooit in twijfel heb getrokken.

Ze heeft geleden... Maar de daders zullen erger lijden.

‘Waar is ze nu?’ Nora’s vraag haalt me uit de prettige dagdroom waarin ieder lid van Al-Quadar aan mijn genade overgeleverd is. Als ik haar niet-begrijpend aanstaar, verduidelijkt ze: ‘Angela.’

Die naïeve vraag maakt me aan het lachen. ‘Maak je geen zorgen om haar, poesje van me.’ Het enige dat van Angela rest is as, uitgestrooid over het grasveld bij de Filipijnse kliniek. Peters ondervragingen zijn bruto maar effectief en hij ontdoet zich naderhand altijd van het bewijs. ‘Ze heeft geboet voor haar verraad.’

Als Nora slikt, zie ik dat ze weet wat ik bedoel. Ze is niet langer het meisje dat ik in die club in Chicago ontmoette. Er zijn schaduwen in haar blik te zien en ik ben daar verantwoordelijk voor. Dat weet ik. Ondanks mijn pogingen om haar te beschermen door haar op het eiland te laten, is haar onschuld besmet geraakt door de lelijke kanten van mijn wereld.

Ook daar zal Al-Quadar voor boeten.

Als het litteken op mijn hoofd begint te bonzen, raak ik het onwillekeurig met mijn linkerhand aan. Ik heb nog steeds vlagen van hoofdpijn, maar afgezien daarvan ben ik zo goed als de oude. Aangezien ik een groot deel van de afgelopen vier maanden als kasplantje heb doorgebracht, ben ik daar behoorlijk blij mee.

‘Gaat het wel?’ Nora kijkt bezorgt en reikt naar het gebied boven mijn linkeroor. Haar slanke vingers beroeren de huid voorzichtig. ‘Doet het nog steeds pijn?’

Ik geniet van haar aanraking. Dit is wat ik van haar wil: haar bezorgdheid, haar liefde, ook al heb ik haar ontvoerd - ook al zou ze me logisch gezien moeten haten.

Ik koester namelijk geen enkele illusie omtrent mezelf. Op het nieuws zie je mannen zoals ik voorbijkomen: mannen aan wie iedereen een hekel heeft, voor wie iedereen bang is. Ik heb een jonge vrouw ontvoerd omdat ik haar gewoon wilde hebben.

Ik nam haar mee en maakte haar de mijne.

Er is geen excuus voor mijn daden. Schuldig voel ik me ook niet. Ik wilde Nora en nu is ze hier, me aankijkend of ik de belangrijkste persoon in haar bestaan ben.

En dat ben ik ook. Ik ben precies wat ze nodig heeft... Waar ze naar verlangt. Ik zal haar alles geven - en in ruil daarvoor wil ik alles van haar. Haar lichaam, haar geest, haar toewijding - ik wil het allemaal. Ik wil haar pijn en haar genot, haar angst en haar plezier.

Ik wil haar hele leven zijn.

‘Nee, niets aan de hand,’ zeg ik als reactie op haar eerdere vraag. ‘Het is zo goed als genezen.’

Als ze haar vingers terugtrekt, pak ik haar hand, want ik wil mezelf het genoegen van haar aanraking nog niet ontzeggen. Haar hand is slank, haar huid zacht en warm. In een reflex probeert ze haar hand terug te trekken, maar dat sta ik niet toe. In plaats daarvan verstevig ik mijn greep. Qua kracht is ze

niet tegen me opgewassen; ze komt pas los als ik dat wil.

Maar ze wil niet dat ik haar loslaat. Ik voel dat haar opwindning toeneemt en mijn lichaam reageert meteen met een duistere honger die in me oprijst. Over de tafel reikend maak ik haar veiligheidsgordel los.

Dan sta ik op, haar hand nog steeds in de mijne, en leid haar naar de slaapkamer achterin het vliegtuig.

Ze zwijgt als we de slaapkamer in lopen en ik de deur achter ons sluit. De ruimte is niet geluidsdicht, maar Isabella en Lucas bevinden zich voorin het vliegtuig waardoor we toch wat privacy hebben. Normaliter maakt het me niet uit of iemand me ziet of hoort tijdens seks, maar wat ik met Nora doe, is iets anders. Ze is van mij en ik wil haar niet delen, op welke manier dan ook.

Ik laat haar hand los en maak het mezelf gemakkelijk op het bed. Hoewel ik er ontspannen uit moet zien, voel ik me niet zo als ik haar in me opneem.

Het verlangen om haar te bezitten is hevig en overweldigend. Het is een obsessie, een die verder gaat dan gewone lust, hoewel mijn lichaam in vuur en vlam staat. Ik wil haar niet gewoon neuken; ik wil mezelf in haar kerven en haar van binnenuit

brandmerken zodat ze nooit meer aan een andere man zal toebehoren. Ze is alleen van mij.

Ik wil haar bezitten op iedere manier die maar mogelijk is.

‘Doe je kleren uit,’ beveel ik haar als ik haar blik vang. Mijn penis is zo stijf dat het lijkt of het maanden in plaats van uren geleden is dat ik haar heb genomen. Het kost me alle zelfbeheersing die ik heb om haar niet de kleren van het lijf te scheuren, over het bed heen te leggen en haar vol te pompen tot de ontlading volgt.

Maar ik beheers me. Ik ben niet uit op een vluggertje. Ik heb andere plannen.

Daarom haal ik diep adem en blijf ik stil zitten als ze zich langzaam begint uit te kleden. Haar rode wangen en snelle ademhaling zeggen me dat ze opgewonden is en dat haar natte, gladde kutje klaar voor me is. En toch bespeur ik een aarzeling in haar handelingen, lees ik terughoudendheid in haar blik. Een deel van haar vreest me nog altijd, omdat ze weet waartoe ik in staat ben.

Haar angst is gegrond. Iets in mij geniet van de pijn van anderen, wil die ander pijn doen.

Het wil háár pijn doen.

Ze trekt eerst de fleecetrui uit, waar een zwart topje onder blijkt te zitten. De roze bandjes van haar beha zijn zichtbaar en die onschuldige kleur windt me om de een of andere reden nog verder op. Dan gaat ook het topje uit. Tegen de tijd dat ze haar laarzen en spijkerbroek heeft uitgedaan, sta ik op knappen.

In haar roze setje is ze het meest verrukkelijke schepsel dat ik ooit heb aanschouwd. Haar kleine lichaam is fit en gespierd. De spieren in haar armen en benen zijn subtiel zichtbaar. Ondanks haar slanke bouw is ze volop vrouw, met een prachtig rond achterste en weliswaar kleine, maar goedgevormde borsten. Het lange haar dat over haar rug valt, geeft haar de aanblik van een mini Victoria's Secret-model. De enige smet is het kleine litteken rechtsonder op haar buik: een herinnering aan haar appendicitis.

Ik moet haar gewoon aanraken. 'Kom hier.' De woorden klinken hees. Mijn stijve duwt pijnlijk tegen de rits van mijn spijkerbroek.

Haar grote, donkere ogen zijn op mij gericht als ze aarzelend naar me toe komt. Ze lijkt onzeker, alsof ik haar elk moment zou kunnen bespringen.

Om precies dat te voorkomen, haal ik nog maar eens diep adem. Als ze bij me is, leun ik naar voren om haar bij haar middel te pakken en naar me toe te trekken, zodat ze tussen mijn benen komt te staan. Haar huid is koel en glad, haar taille zo smal dat mijn duimen elkaar bijna raken als ik mijn handen eromheen leg. Haar beschadigen of breken zou heel gemakkelijk zijn. En die kwetsbaarheid is bijna even opwindend als haar schoonheid.

Ik maak haar beha los om haar borsten te bevrijden.

De beha glijdt langs haar armen naar beneden. Mijn mond wordt droog en mijn hele lichaam spant zich. Hoewel ik haar al talloze keren naakt

heb gezien, is het elke keer weer een openbaring. Haar borsten hebben dezelfde gouden tint als de rest van haar lichaam, met rozig bruine, kleine tepels. Ik kan er niet van afblijven, dus omsluit ik de zachte, ronde welvingen met mijn handen om erin te knijpen en ze te kneden. Haar tepels worden stijf als ik over haar gladde, zachte huid strijk. Als ik ze opzettelijk plaag met mijn duimen snakt ze naar adem, wat me nog verder opwindt.

Ik laat haar borsten los en haak mijn vingers onder de band van haar slipje. Het glijdt zo langs haar benen naar beneden en dan kan ik met een hand het gebied tussen haar benen omvatten. Mijn middelvinger vindt haar nauwe opening en als ik voel hoe nat ze daar is, springt mijn penis nogmaals op. Met mijn eeltige duim streel ik haar klit en ze snakt naar adem. Twee handen landen op mijn schouders, de nagels scherp en haast pijnlijk als ze me vastgrijpt.

Ik kan niet langer wachten. Ik wil in haar zijn. ‘Ga op het bed zitten.’ Mijn stem klinkt zwoel als ik mijn hand terugtrek. ‘Ik wil je op je buik nemen.’

Ze klautert op het bed terwijl ik opsta en me begin uit te kleden.

Ik heb haar goed getraind. Tegen de tijd dat ik me uitgekleeft heb, ligt ze op haar buik, met een kussen onder haar goedgevormde kontje. Haar armen zijn onder haar hoofd gevouwen en ze kijkt naar me. Haar blik is omfloerst door die lange wimpers, maar ik voel haar nerveuze verwachting. Ze verlangt naar me en vreest me tegelijk.

Het wakkert mijn lust aan, maar wekt tegelijkertijd een heel ander verlangen in me. Een duisterder, perverser verlangen. Vanuit mijn ene ooghoek zie ik mijn spijkerbroek op de vloer liggen, met een riem erin. Ik pak de riem, wind de gesp om mijn hand en loop terug naar het bed.

Nora heeft niet bewogen, maar de spanning is van haar lichaam af te lezen. Er vormt zich een klein glimlachje om mijn mond. Wat een braaf meisje. Ze weet dat het erger wordt als ze tegenstribbelt. Maar goed, ze weet inmiddels ook dat ik haar pijn zal verzachten met genot en dat ook zij hiervan zal genieten.

Ik blijf bij het bed staan en laat mijn vrije hand over haar ruggengraat glijden. Haar rilling versterkt mijn duistere opwinding. Deze diepe, verwrongen band tussen ons is wat ik wil, wat ik nodig heb. Ik wil haar angst, haar pijn in me opnemen. Ik wil haar horen schreeuwen, ik wil haar voelen spartelen - en haar in mijn armen zien verslappen als ik haar orgasme na orgasme bezorg.

Op de een of andere manier maakt dit kleine meisje het monster in mij wakker. Ze laat me vergeten dat ik een geweten heb. Alleen haar heb ik gedwongen de mijne gemaakt, alleen haar heb ik zo begeerd... op zo'n verkeerde manier. Dat ze hier zo ligt, volledig aan me overgeleverd, is meer dan bedwelmend. Het is de sterkste drug die ik ooit gekend heb. Nog nooit heb ik zoiets gevoeld voor een ander mens. De wetenschap dat ze van mij is, dat ik met haar kan doen wat ik wil, geeft me een

ongekende high. Met al die andere vrouwen was het een spel dat we speelden, een geval van wederzijdse zelfbevrediging. Maar met Nora is het anders. Met haar is het méér.

‘Prachtig,’ prevel ik als ik over de zachte huid van haar achterste en dijen strijk. Straks zullen er verkleuringen op staan, maar nu geniet ik van die effenheid. ‘Zo ontzettend mooi...’ Ik leun voorover en druk een zachte kus onderaan haar ruggengraat om zowel haar geur op te snuiven als de spanning te verhogen. Ze rilt opnieuw en ik glimlach als een stoot adrenaline door me heen raast.

Dan stap ik achteruit en zwaai ik de riem naar voren.

Ik zet er weinig kracht achter, maar ze schrikt op als de riem de zachte welvingen van haar achterste raakt. Zachtjes kreunt ze. Ze beweegt niet, probeert niet weg te komen; haar kleine vuisten grijpen de lakens en ze knijpt haar ogen stijf dicht. Nog een slag, harder ditmaal, en dan nogmaals en nogmaals, tot mijn bewegingen een hypnotiserend, tranceachtig ritme aannemen. Bij iedere slag zak ik dieper weg in de duisternis. Mijn wereld versmalt zich tot ik alleen haar nog zie, hoor en voel. De rode markeringen op haar zachte huid, de gepijnigde kreunen en snikken die ze uitbrengt, de manier waarop haar lichaam rilt bij iedere slag - ik neem het in me op, laat het mijn verslaving voeden, de wanhopige honger die aan mijn ingewanden knaagt, verzachten.

De tijd vervaagt en vertraagt. Ik heb geen idee of ik minuten of uren bezig ben. Maar wanneer ik ophoud, ligt ze doodstil en zijn haar billen bedekt met roze zwellingen. Haar betraande gezicht draagt een verwarde, bijna verrukte uitdrukking, hoewel haar slanke lichaam trilt en huivert.

Ik laat de riem vallen en neem haar op het bed op schoot. Mijn hart bonst en mijn hoofd is wazig van de enorme high die ik zojuist doorgemaakt heb. Met haar gezicht tegen mijn schouder begint ze huilen, terwijl nog een rilling door haar heen gaat. Ik streel haar over haar haren, zacht en troostend, als zij even hard neerkomt na haar door endorfine geïnduceerde high als ik na de mijne.

Op dit moment heb ik dit nodig: haar in mijn armen houden en troosten. Ik wil haar alles zijn: haar beschermer en martelaar, haar genot en haar verdriet. Ik wil haar fysiek en emotioneel aan me binden, mezelf inbranden in haar ziel en geest - dan zal ze me nooit willen verlaten.

Als haar snikken bedaren, komt mijn seksuele honger weer tot leven. Mijn troostende strelingen worden doelgerichter, mijn handen gaan over haar lichaam om het te verleiden in plaats van te kalmeren. Met mijn rechterhand voel ik tussen haar benen en duw ik tegen haar klit. Tegelijkertijd grijp ik haar haren en dwing haar me aan te kijken. Ze kijkt nog steeds verdwaasd. Haar halfgeopende mond lokt me en ik buig voorover om haar lang en diep te kussen. Met een kreun grijpt ze mijn schouders. Lust vlamt op tussen ons. Mijn ballen

worden hard en mijn penis snakt naar haar zachte, warme kutje.

Ik sta op, met haar in mijn armen, en leg haar op het bed. Als ze ineenkrimpt, besef ik dat de lakens haar striemen pijn doen. 'Draai je om, schatje,' fluister ik. Nu wil ik alleen nog dat ze geniet. Ze rolt zich gehoorzaam op haar buik, in dezelfde houding als daarstraks, maar ik trek haar omhoog tot ze op ellebogen en knieën zit.

Zo, op haar knieën met haar kontje omhoog en haar rug licht gebogen, is ze het geilste wezen ooit. Ik kan alles zien: haar delicate kutje, het kleine holletje van haar anus en de verrukkelijke welvingen van haar billen, roze gekleurd door de striemen. Mijn penis klopt mee op het ritme van mijn bonzende hart als ik haar heupen grijp en langzaam bij haar binnendring.

Haar hete, natte kutje omhult me met strakke, gladde perfectie. Ze kreunt en kromt haar rug naar me toe. Het is een uitnodiging om haar dieper te nemen en daar geef ik maar al te graag gehoor aan. Ik trek me terug en stoot diep in haar. Ze kreunt het uit en ik doe het nogmaals. Mijn hele lichaam zingt van genot als ik voel hoe strak ze mijn erectie omsluit. Hete golven genot slaan door me heen en ik stoot wild in haar, me nauwelijks bewust van het feit dat mijn vingers diep in haar heupen steken. Ze kreunt en schreeuwt steeds harder - en dan voel ik dat ze klaarkomt. Haar spieren omklemmen en melken me tot ook ik het niet meer houd. Mijn

orgasme is zo hevig dat de wereld vervaagt terwijl ik haar vol spuit met mijn zaad.

Hijgend laat ik me op mijn zij vallen, haar met me mee trekkend. Mijn hart bonst. Onze huid glanst van het zweet, waardoor we aan elkaar plakken. Ze hijgt en ik voel haar kutje me nog eenmaal omklemmen als een laatste golf van genot door haar heen trekt.

We blijven samen zo liggen tot we weer op adem komen. Ik houd haar tegen me aan. De zachte ronding van haar achterste duwt tegen mijn kruis en ik merk dat een gevoel van tevredenheid en rust over me neerdaalt. Zo is het altijd met haar. Ze brengt mijn demonen tot rust en geeft me het gevoel dat ik bijna normaal ben. Bijna gelukkig, zelfs. Ik kan het niet verklaren of begrijpen, het is gewoon zo. Daarom is mijn verlangen naar haar zo hevig en zo alomvattend.

Zo ongelofelijk verwrongen.

‘Zeg me dat je van me houdt.’ Ik strijk over haar dij. ‘Zeg me dat je me gemist hebt, schatje.’

Ze draait zich om in mijn armen. Haar donkere ogen staan ernstig als ze me aankijkt. ‘Ik houd van je, Julian,’ zegt ze zacht. Haar kleine hand sluit zich om mijn kaak. ‘Ik heb je meer gemist dan wie of wat dan ook. Dat weet je toch?’

Dat klopt, maar toch heb ik dit nodig. De laatste maanden is haar emotionele afhankelijkheid even belangrijk voor me geworden als de fysieke bevrediging. Best amusant, dit vreemde trekje van me. Ik wil dat mijn kleine gevangene om me

Verscheid

geeft, van me houdt. Ik wil meer zijn dan alleen het monster uit haar nachtmerries.

Terwijl ik haar dichter tegen me aan trek, sluit ik mijn ogen en ontspan.

Over een paar uur zal ze in iedere betekenis van het woord de mijne zijn.

Nora

*I*k moet in Julians armen in slaap gevallen zijn, want ik word wakker als het vliegtuig begint te dalen. Ik neem de onbekende omgeving in me op en dan dringen de vele pijntjes in mijn lichaam tot me door.

Gek genoeg was ik vergeten hoe het was met Julian - hoe verwoestend en tegelijkertijd bevrijdend die achtbaan van pijn en uitzinnigheid kan zijn. Ik voel me zowel leeg als opgetogen, uitgeput en tegelijkertijd verkwikt door die maalstroom aan emoties.

Als ik voorzichtig ga zitten, strijkt mijn pijnlijke achterste over de lakens en ik krimp ineen. Dit was een heftige afstraffing; het zou me niet verbazen als deze blauwe plekken er nog een tijdje zitten. Ik werp een blik om me heen en zie een deur die

waarschijnlijk naar een toilet leidt. Julian is er niet, dus ik sta op en loop erheen om me op te frissen.

Verrassend genoeg is er niet alleen een toilet, maar ook een echte wastafel en zelfs een kleine douche. Al die voorzieningen laten Julians privévliegtuig meer op een hotel lijken dan ik me ooit bij een vliegtuig heb voorgesteld. Er liggen zelfs een plastic gehulde tandenborstel, een tube tandpasta en een flesje mondwater in een kastje aan de muur. Ik gebruik ze alle drie tijdens een korte douche. Naderhand voel ik me een stuk beter en ik stap de slaapkamer weer in om me aan te kleden.

Als ik daarna de cabine in loop, zit Julian op de bank, een geopende laptop op het tafeltje voor hem. Hij heeft zijn mouwen opgestroopt, waardoor zijn gebruikte, sterke onderarmen zichtbaar zijn, en op zijn gezicht is een geconcentreerde frons te zien. Hij kijkt ernstig - en hij ziet er zo mooi uit dat mijn adem even in mijn keel lijkt te stikken.

Alsof hij mijn aanwezigheid gevoeld heeft, kijkt hij op. 'Hoe voel je je, poesje van me?' vraagt hij op een zachte, intieme toon. Ik voel een hete blos over mijn hele lichaam trekken.

'Prima.' Ik weet niet wat ik nog meer moet zeggen. Mijn achterste doet zeer van de zweepslagen, maar dat vind ik niet erg omdat je me geleerd hebt dat lekker te vinden? Ja, klinkt goed.

Een lome glimlach speelt om zijn lippen. 'Mooi. Daar ben ik blij om. Ik wilde je net wakker maken. We gaan zo landen, dus het is tijd om te gaan zitten en je riem vast te maken.'

‘Oké.’ Ik doe wat hij voorstelt en probeer de pijn van simpelweg gaan zitten te negeren. De komende dagen heb ik echt nog blauwe plekken op mijn achterste.

Eenmaal ingesnoerd kijk ik naar buiten, nieuwsgierig naar onze bestemming. Het vliegtuig breekt door een wolk heen en onder me zie ik een grote stad met bergen eromheen. ‘Welke stad is dat?’

‘Bogotá,’ antwoordt hij terwijl hij zijn laptop dichtdoet. Hij komt naast me zitten. ‘We maken er een tussenstop van een paar uur.’

‘Heb je er zaken af te handelen?’

‘Zoiets.’ Hij kijkt licht geamuseerd. ‘Ik wil graag iets doen voor we doorvliegen naar het landgoed.’

‘Wat dan?’ vraag ik angstvallig. Een geamuseerde Julian is zelden een goed teken.

‘Dat zie je straks wel.’ Hij opent de laptop weer en gaat verder met wat hij aan het doen was.

Een zwarte auto die sterk lijkt op de auto die ons naar het vliegveld bracht in Chicago staat ons op te wachten als we in Bogotá uit het vliegtuig stappen. Lucas is opnieuw onze chauffeur en Julian blijft bezig op zijn laptop, ogenschijnlijk compleet in beslag genomen door zijn werk.

Maar dat vind ik niet erg. Ik heb het veel te druk met naar de volle straten kijken. Bogotá heeft een ‘Oude Wereld’-sfeer die me fascineert. Overal